

[Korsgaard.]

vis en Ting, man ikke kan udtale sig om med Sikkerhed. Jeg tør ikke garantere, at Underskuddet ikke som antaget bliver 15 Mill. Kr. Paa den anden Side antager jeg heller ikke, at Finansministeren vil garantere for, at det ikke bliver væsentlig mindre. Jeg maa saaledes genkalde i Erindringen en Udtalelse af den højtærede Finansminister gaaende ud paa, at han i og for sig ikke stillede sig principielt imod den Opfattelse, at Kurstabet for Afdragene paa Statsgælden ikke skulde gaa over Driften. Alene dette at udføre, om jeg saa maa sige, denne Teori i Praksis betyder med den Opstilling, vi har, hvis jeg ikke tager fejl, saa nogenlunde en Driftsbalanceforbedring paa 5 Mill. Kr. I det hele taget er Forholdene ganske sikkert saa usikre, at ingen med blot nogenlunde Sikkerhed kan sige, hvor meget der vil behøves for at faa Balance. Men eet mener jeg imidlertid, man kan sige med fuldkommen Sikkerhed, og det er, at af Skatter mener Befolkningen den har nok. Naar man altsaa ikke er helt sikker paa, at det er nødvendigt, eventuelt naturligt, at udskrive denne Skat, vil jeg altsaa mene, at man skal opsætte det indtil videre. Havde det drejet sig om en indirekte Skat, vilde det ikke have været unaturligt snarest muligt at udskrive Skatten, fordi man ved, at hver Dag der gaar, vil være en Dag tabt med Hensyn til, hvad den paa-gældende Skat kunde give. Men saaledes forholder det sig jo ikke med de direkte Skatter. Der kan man altid til en hvilken som helst Tid sætte ind og sige: nu forlanger vi den og den Skat. Saa alt taget i Betragtning mener jeg, at der overhovedet ingen som helst Grund er til i dette Øjeblik at udskrive nye Skatter med det Formaal at faa Balance.

Under Behandlingen af Lovforslaget har den reelle Interesse samlet sig om, om Partiet Venstre og Regeringspartierne under Regeringens Ledelse kunde naa til en Overenskomst, og det har til Tider set ud til, at dette vilde ske. Men, som man altsaa nu vil se, er der ikke opnaaet noget Forlig. Partiet Venstre har stillet et selvstændigt enkelt Ændringsforslag, der jo betyder en helt ny Affattelse af Lovforslaget. Naar man fra et konservativt Synspunkt skal bedømme, hvilket af disse Forslag der er, om jeg saa maa sige, det mindst daarlige,

saa tror jeg dog, at vi fra konservativ Side maa betragte Venstres Forslag som det mindste Onde, ikke mindst fordi Venstre forlader den efter vor Opfattelse skattemæssigt set fuldstændig umoralske Form for Beskatning, at man siger, at uden Hensyn til Skatteevnen skal efter Omstændighederne en ret stor Indkomst overhovedet ikke beskattes i en Nødssituation, medens til Gengæld de Indkomster, som ligger derover, skal beskattes saa meget stærkere. Det er efter min sikreste Overbevisning en Skatteform, som vil komme dyrt at staa, hvis den bliver praktiseret ret længe. Der skal jo altid et vist moralsk Mod til at opponere mod en saadan Skatteform, for det er efter de flestes Mening saa tiltalende at kunne henvise til, at af den Skat skal jo — skal vi sige — de ni Tiendedele af Vælgerne intet betale, og følgelig maa disse ni Tiendedele virkelig finde, at det er en fortrinlig Skat, for de, der har den større Indkomst, kan da saare let bære Skatten! Jeg mener, at den Progression, vi har, i sig selv er meget stor, og jeg mener, at det at skille visse Grupper ud og yderligere forøge Progressionen for deres Vedkommende vil i det lange Løb virke i enhver Henseende højest uheldigt. De Skattebeløb, man kan naa op til, hvis Forslaget bliver gennemført, er jo meget betydelige og er vel for saa vidt faktisk ikke saa særdeles forskellige, hvad enten vi bruger Venstres Forslag eller det Forslag, som er forelagt af Regeringen. Men givet er det, at med de meget store kommunale Skatter, som man har i visse Kommuner, vil man med et af disse Forslag vedtaget meget let kunne komme op paa at tage 50 pCt. i Skat af den øverste Del af Skatteindtægten. Man vil altid kunne sige, at hvis en Mand har 100 000 Kr. i Indtægt, og man tager de 50 000 Kr., maa han ogsaa nok kunne leve af de 50 000 Kr., og det kan vel heller ikke benægtes, at det kan lade sig gøre; men principielt tror jeg, at det, at vi i Beskatningen kommer saa højt op, i mange Henseender faar skadelige Følger.

Man maa efter min Mening navnlig ikke glemme, at Regelen for dem, der har de store Indtægter, dog vel er den, at de har det i Kraft af, at de driver betydelige Virksomheder, og det er dog givet, at jo mere Staten tager i Skat, jo mindre sandsynligt bliver